

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKej REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a JUDr. Vlastimila Pavlikovského, v právej veci žalobcu: MAC TV, s.r.o., IČO: 00 618 322, Brečtanová 1, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, Mgr. Peter Ďurček, konateľ a advokát, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.RL/25/2010 zo dňa 11.05.2010, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 18.08.2010 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/25/2010 zo dňa 11.05.2010, ktorým žalovaný uložil žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) sankciu – upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. b/ uvedeného zákona (§ 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení platnom a účinnom do 14.12.2009), ktorej sa žalobca dopustil tým, že dňa 16.11.2009 o cca 22:07 hod. odvysielal program Lampa, v ktorom nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť a tiež za porušenie povinnosti podľa § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 39 ods. 5 tohto zákona v jeho znení platnom a účinnom do 14.12.2009), ktorej sa dopustil tým, že dňa 16.11.2009 o cca 22:07 hod. odvysielal politicko-publicistický program Lampa, ktorý bol sponzorovaný spoločnosťou W Press, a.s. a označený sponzorským odkazom „Lampu prináša časopis Týždeň“ vo verbálnej i obrazovej zložke.

Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný začal konanie vo veci porušenia ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. po nadobudnutí účinnosti jeho novely vykonanej zákonom č. 498/2009 Z.z. (15.12.2009), pričom prejednávaný skutok sa stal za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy uvedeného zákona v jeho znení platnom a účinnom do 14.12.2009. Opomenutím zákonodarcu došlo podľa žalobcu k situácii, že v novelizovanej právnej úprave

neexistujú prechodné ustanovenia obsahujúce režim pre použitie zákona na skutky, ktoré sa stali pred účinnosťou novely, avšak ich prejednanie nebolo skončené, prípadne ani začaté, ako v danom prípade. Žalobca s odkazom na čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46, čl. 50 ods. 6 a čl. 154 ods. 4 Ústavy SR argumentoval, že nie je možné použiť aplikáciu právnej normy na vznik právnych vzťahov pred účinnosťou tejto právnej normy pripustiť. Takáto aplikácia právnej normy by bola podľa jeho názoru v rozpore s princípmi právneho štátu, a to najmä so zásadou právnej istoty účastníkov právnych vzťahov. Uviedol, že pokial' by sa úprava platná pre trestné konanie aplikovala na podmienky správneho trestania, došlo by sa k záveru, že postup žalovaného bol v predmetnom konaní v rozpore so zákonom z dôvodu retroaktívneho použitia právnej normy a teda vydané rozhodnutie je treba považovať za nezákonné. Mal zato, že použitie neskoršej právnej normy na posúdenie konania predchádzajúceho jej účinnosti je pripustné len vtedy, ak by sa jednalo o normu s účinkom v prospech trestaného, nie však o normu s účinkom rovnakým, prípadne horším. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sž 6/2010-27 v obdobnej veci, v ktorej sa NS SR stotožnil s jeho argumentáciou.

Žalobca ďalej namietal, že znenie výroku napadnutého rozhodnutia je nezrozumiteľné, pretože z neho nie je zrejmé, podľa ktorého znenia právneho predpisu správny orgán výrok vyniesol. Vo výroku ani v odôvodnení rozhodnutia nie je podľa žalobcu zdôvodnený spôsob, akým správny orgán dospel k použitiu právnej úpravy, podľa ktorej postupoval a rozhodol. Mal zato, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže aplikovaná právna norma nebola platná a účinná v čase údajného spáchania správneho deliktu, pričom jej použitie spočíva výlučne na konštrukcii trestajúceho správneho orgánu a preto nemá žiadnu oporu v zákone.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby uviedol, že obsah povinností ustanovených do 14.12.2009 v § 16 písm. b/ a § 39 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. sa po zmene právnej úpravy k 15.12.2009 nezmenil v žiadnom ohľade. Zmenilo sa iba paragrafové označenie týchto povinností na § 16 ods. 3 písm. b/ a § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.. Obsah povinností vyplývajúcich z predmetných ustanovení je úplne identický ako pred novelou a nezmenili sa ani sankcie za porušenie daných povinností. Žalovaný zdôraznil, že si bol počas celého správneho konania vedomý zásady zákazu retroaktívneho pôsobenia právnej normy v neprospech „páchateľa“, ktoré sa nepochybne vzťahuje aj na oblasť správneho trestania. Vyjadril názor, že aplikovaním ustanovení § 16 ods. 3 písm. b/ a § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. na predmetný skutkový stav žalovaný neporušil princípy právneho štátu, konkrétnie princíp zákazu retroactivity v neprospech „páchateľa“ a z neho vyplývajúci princíp právnej istoty. Poukázal na fakt, že skutkové podstaty predmetných správnych deliktov existovali tak v čase ich spáchania (počas účinnosti pôvodného zákona), ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Z toho podľa žalovaného plynie, že konanie, za ktoré udelil žalobcovovi sankciu, bolo sankcionovateľné tak v čase, kedy sa ho žalobca dopustil, ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pričom novelou vykonanou zákonom č. 498/209 Z.z. sa nesprísnila ani sankcia za predmetné správne delikty. S poukazom na judikatúru NS SR žalovaný dôvodil, že trestnosť konania zaniká iba v prípade, ak nová právna úprava predmetnú skutkovú podstatu vôbec nepreveme, čo však nie je prípad napadnutého rozhodnutia. Nemožno teda podľa jeho názoru konštatovať, že trestnosť konania zaniká v dôsledku prečíslovania, či v dôsledku zmeny názvu aplikovaného ustanovenia. Žalovaný zastal názor, že výklad, ktorý by znemožňoval aplikovať predmetné ustanovenia zákona len z dôvodu ich prečíslovania, pričom obsah príslušných noriem zostal rovnaký, by bol príliš formalistický a nielenže by jeho účelom nebola ochrana právnej istoty sankcionovaného subjektu, ale znemožňoval by aj postihovať konanie, ktoré bolo sankcionovateľné tak v čase jeho spáchania, ako aj v čase rozhodovania o ňom. Takýto výklad by podľa žalovaného

striktne formálny aspekt legality neodôvodnene a neúčelne nadradoval nad materiálny aspekt legality, čo by bolo v rozpore s koncepciou materiálneho právneho štátu, ktorým Slovenská republika nepochybne je.

K namietanej nezrozumiteľnosti výrokovej časti napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že z výroku je zrejmé, že žalovaný rozhodoval podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania. Paragrafové označenie uvedené v zátvorke bolo označením danej zákonnej povinnosti v predchádzajúcej právnej úprave – podľa zákona č. 308/2000 Z.z. v znení platnom a účinnom do 14.12.2009. Žalovaný uviedol, že v rámci správneho konania dospel k záveru, že predmetný skutok je vzhľadom na identický obsah príslušných povinností aj napriek novému paragrafovému označeniu totožný so správnym deliktom aj podľa novej právnej úpravy. Mal zato, že žalobca neboli na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a preto navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 O.s.p.) na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie aj postup správneho orgánu boli v medziach zákona.

Z obsahu pripojených administratívnych spisov žalovaného súd zistil, že listom zo dňa 29.01.2010 oznámil žalovaný žalobcovi začatie správneho konania vo veci možného porušenia § 39 ods. 4 a § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 39 ods. 5 a § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení platnom a účinnom do 14.02.2009). Na vyššie opísanom skutkovom základe a po vyjadrení žalobcu k začatému konaniu vydal žalovaný dňa 11.05.2010 rozhodnutie č. RL/25/2010, ktorého výroková časť je opísaná v prvom odseku odôvodnenia tohto rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný zdôvodnil, v čom videl porušenie zákona a na zistený stav aplikoval vyššie označené ustanovenie zákona č. 308/2000 Z.z. v jeho znení platnom a účinnom ku dňu vydania rozhodnutia.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdectve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, t.j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení planom a účinnom do 14.12.2009 vysielateľ je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 39 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení planom a účinnom do 14.12.2009 sponzorovanie spravodajstva, športového spravodajstva a programov politickej publicistiky sa zakazuje. Výnimku tvoria samostatné spravodajské programy, ktoré obsahujú výhradne informácie o počasí, dopravnej situácii alebo o športe.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení planom a účinnom od 15.12.2009 vysielateľ je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení planom a účinnom od 15.12.2009 sponzorovanie spravodajských programov a programov politickej publicistiky sa zakazuje. Výnimku tvoria programy, ktoré obsahujú výhradne informácie o počasí, dopravnej situácii alebo o športe.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Z vyššie citovaného znenia relevantných právnych noriem je zrejmé, že povinnosť zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov, ako aj zákaz sponzorovania spravodajských programov a programov politickej publicistiky, ukladal zákon č. 308/2000 Z.z. žalobcovi ako vysielateľovi tak v čase odvysielania programu (16.11.2009), ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia (11.05.2010). Rovnaká bola aj zákonná sankcia za porušenie uvedených povinností – upozornenie na porušenie zákona. Skutky tvoriace predmet konania teda boli postihnutel'né podľa zákona č. 308/2000 Z.z. platného v čase ich spáchania (§ 16 písm. b/, § 39 ods. 5), ako aj podľa toho istého zákona v znení účinnom v čase začatia konania a vydania rozhodnutia (§ 16 ods. 3 písm. b/, § 39 ods. 4). Pri správnom trestaní, pre ktoré platia štandardy trestného práva, sa postihnutel'nosť skutku zásadne spravuje zákonom, ktorý platil v čase jeho spáchania. Retroaktivita neskôr prijatej právnej normy je neprípustná, to znamená, že nikoho nemožno postihnúť za protiprávny skutok podľa zákona, ktorý v čase jeho spáchania neplatil. Na neskôr prijatý právny predpis dopadajúci na postihnutel'nosť skutku a možnosť uloženia sankcie za tento skutok sa prihliada len vtedy, ak je to pre delikventa priaznivejšie.

V danom prípade zmenou zákona č. 308/2000 Z.z. účinnou od 15.12.2009 nedošlo k žiadnej obsahovej zmene ani po stránke postihnutel'nosti skutkov, ktoré sa žalobcovi kládli za vinu, ani po stránke vyvodenia následkov pre žalobcu. Niet sporu o tom, že novelou č. 498/2009 Z.z. došlo len k zmene označenia odsekov v ustanoveniach § 16 a § 39 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré stanovujú vysielateľovi vyššie uvedené povinnosti. Vzhľadom na to, že v rozhodnutí sú skutky právne kvalifikované podľa právnej úpravy platnej v čase vydania rozhodnutia (§ 16 ods. 3 písm. b/, § 39 ods. 4), dopustil sa žalovaný chyby, pretože na predmetné skutky bolo potrebné aplikovať právnu úpravu platnú v čase ich spáchania (§ 16 písm. b/, § 39 ods. 5). Súd je však toho názoru, že nejde o takú vadu, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia, nakoľko obsah zákona sa po stránke postihnutel'nosti skutkov, ani po stránke možnosti uloženia sankcie, nijako nezmenil. Naviac je potrebné poznamenať, že vo výrokovej časti rozhodnutia žalovaný uviedol právnu kvalifikáciu porušených povinností tak podľa zákona platného v čase vydania rozhodnutia, ako aj podľa zákona platného a účinného v čase spáchania skutkov. Preto sa súd nestotožnil s názorom žalobcu, že by došlo k neprípustnému retroaktívному aplikovaniu právnej úpravy, ani k porušeniu princípov právnej istoty. Za rozhodujúcu však považoval súd skutočnosť, že

vydaným rozhodnutím nedošlo z materiálneho hľadiska k žiadnemu ukráteniu žalobcu na jeho právach.

Vzhl'adom na uvedené Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

O trovách konania rozhadol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a vzhl'adom na neúspech v konaní nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov konania.

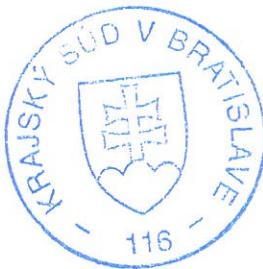
Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo na Krajský súd v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V Bratislave, dňa 14.12.2011

Za správnosť vyhotovenia:
Ladislava Drahovská

JUDr. Marián Trenčan
predseda senátu

